

Η ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑ

(Εκ τῶν ἐπαινεθέρων ἐν τῷ Φιλαδελφείῳ ἀγῶνι α' Ἀγροτικῶν)

Ἡ Ρούσσω ἡ καπετάνισσα, τοῦ Γέρω-Δήμου ἡ νύφη,
 Ὡς παρὰ θύρια κάθεται, τοὺς κάμπους ἀγναντεύει,
 Κι' ἀναστενάζει ἀπ' τὴν καρδίᾳ καὶ μὲ τὸν νοῦ της λέει:
 — Μάνα, μ' ἐκακοπάντρεψες καὶ μ' ἐδοσες σὲ κλέφτην,
 Ποῦ βρίσκεται ἔς τὸν πόλεμον ἀπ' τὴν αὐγὴ ὡς ἔς τὸ βράδυ,
 Κι' ἀπὸ τὸ βράδυ ὡς ἔς τὴν αὐγὴ φυλάει ἔς τὸ καραούλι,
 Καὶ δὲν τὸν εἶδα μὴ φορὰ νὰ κοιμηθῇ σιμά μου.
 Ἐγὼ τοῦφέκια σκιάζομαι, τάρματα ἐγὼ τὰ τρέμω,
 Γιὰ νὰ τὰ ζώσω ἔς τὸ κορμὶ νὰ πάω ἀπὸ κοντὰ του,
 Κ' ἐχτίκισαν τὰ στήθεια μου, ἐμάλλισε ἡ καρδίᾳ μου,
 Μαράθηκαν τὰ νεῖατά μου κ' ἡ ὠμορφιά μου ἐχάθη.
 Σὰν τί τὰ θέλω τὰ φλωριά καὶ τὰ βαρεῖα γκιουρντάνια,
 Σὰν τί τὰ θέλω τὰ χρυσὰ κ' ἀσημένια ροῦχα,

Σὰν δὲν κοινοῦμαι μὴ φορὰ ἔς τὸ πλάι τοῦ καλοῦ μου;
 Νάμουνα κάλλια πιστικιά, κάλλια θερίστρα νάμουν,
 Παρὰ ἡ καπετάνισσα, τοῦ Γέρω-Δήμου ἡ νύφη.
 Γιὰ ἰδὲς θερίστραις, πιστικαῖς, ὀλημερις γυρνᾶνε
 Ὡς ὅρματα, ἔς τὰς λαγκαθιαῖς, ἔς τοὺς κάμπους καὶ ἔς τὰ πλάια,
 Μὲ τὸν καλὸν τοὺς ἔς τὸ πλευρὸ καὶ μὲ μικρὰ ἔς τὰ χέρια.
 Κ' ἐγὼ, κλεισμένη μοναχὴ ἡ ψυχή ἔς τὰ κορφοδοῦνια,
 Τὰ λερωμένα του σκουτιὰ ὑπεξέρισα νὰ πλένω,
 Κι' ὦρα τὴν ὦρα μὲ καρδίᾳ καταλαχταρισμένη
 Τὸν καπετάνο καρτερῶ τόσαις βραδειαῖς κ' αὐγουλαῖς.
 Πότε νὰ τὸν ἰδῶ γερός ν' ἀφήσῃ τὰ λημέρια,
 Νάρθῃ ἔς τὸ σπίτι μὴ φορὰ, νὰ κοιμηθῶμε ἀντάμα.

Κ. Δ. Κρυττάλλης

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ

Εν ᾧ διέτριβον ἐν Παρίσις μετὰ
 τινος φίλου μου, μᾶς ἐπῆλθεν ἡ ἐπι-
 θυμία νὰ ὑπάγωμεν εἰς Λονδίον.

Ὅτε ἐφθάσαμεν εἰς τὴν παραθαλασσίαν
 πόλιν Βουλόννην, ἐνομίσαμεν ὅτι εἴμεθα
 ἐν Ἀγγλίᾳ· καθότι πάντα τὰ ξενοδοχεῖα
 ἦσαν Ἀγγλικά, οἱ ὑπηρεταὶ ἦσαν Ἀγ-
 γλοι, πάντες ὠμίλου τὴν Ἀγγλικὴν καὶ
 ἐπινον τείον.

Ἀγαπᾶς, ἀναγνώστᾳ μου, τὸ τείον;

Ἐὰν εἶσαι Ἀγγλος, δὲν σ' ἐρωτῶ, ἐὰν
 εἶσαι Γάλλος, δὲν σ' ἐρωτῶ διὰ τὸν λόγον
 ὅτι οἱ Γάλλοι ὅλα τὰ ἀγαποῦν, ἀλλὰ θὰ
 κάμῃς καλὰ νὰ ἀποστραφῇς τὸ ἄθλιον
 τοῦτο ποτόν, ἐὰν ἡ πατρίς σου παράγῃ
 καλοὺς οἶνους καὶ εἰξεύρῃς νὰ τοὺς ἐκτι-
 μῇς.

Ἦτο Σάββατον.

Πρὶν ἐπιβιβάσθωμεν εἰς τὸ ἀτμόπλοον
 ἐζητήσαμεν νὰ προγευματίσωμεν. Κατὰ
 τὸ πρόγευμα ὁ φίλος μου ἤρχισε νὰ ἐνθυ-
 μῇται τοὺς Παρίσιους.

— Διὰ τὸν ξένον μία πόλις ὑπάρχει, οἱ
 Παρίσιοι. Αὐτοῦ ὁ βίος ἔχει τι τὸ κοινόν,
 τὸ δημοτικόν, ὥστε καὶ ὅταν εἶσαι ἐν τῇ
 ὁδῷ, νομίζεις ὅτι εἶσαι ἐν τῇ οἰκίᾳ σου.
 Αἱ λεωφόροι, τὰ θέατρα, τὰ Ἡλύσια πε-
 δία, τὸ δάσος, αἱ σειραὶ τῶν ἀμαξῶν, τὸ
 ἀναριθμητὸν πλῆθος τῶν κατοίκων, οἱ
 πωληταὶ τῶν ὁδῶν, αἱ ἐφημερίδες, τὰ
 λαμπρὰ ἐμπορικὰ καταστήματα, τὸ Βασι-
 λικὸν παλάτιον, ὁ Κεραμεικός, ἡ Στήλη
 κτλ. κτλ. κτλ. Ταῦτα πάντα πουθενὰ δὲν
 ὑπάρχουν, οὐδὲ ἐν Λονδίῳ.

— Ἀπατᾷθε, ὑπέλαθεν Ἀγγλὶς νεαρὰ
 καὶ κομψή, προγευματίζουσα ἐν τῇ αὐτῇ
 τραπέζῃ (καὶ ἦτις ὡς Ἀγγλὶς ἐπινε βε-
 βαίως τείον). Οἱ Παρίσιοι εἰμποροῦν νὰ
 χορῶδουν ἐν τὸς τοῦ Λονδίνου· μήπως δὲν
 ἔχομεν καὶ ἡμεῖς τόσας μεγάλας ὁδοὺς;
 δὲν ἔχομεν λαμπρὰς δεινδροστοχίας, κή-
 πους καὶ τόσα ἄλλα; καὶ ἀντὶ ἐνός ἐκα-
 τομμυρίου κατοίκων ἡμεῖς δὲν ἔχομεν
 δύο; Ἄν εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ Λονδίνου δὲν
 θέλετε νὰ χαθῇτε, προσέχετε καλῶς, διότι

θὰ εἰσθε ὡς σταγὼν εἰς τὸν ποταμὸν Τά-
 μεσιν. Ἄς πῶμεν, κύριοι, ἄλλο ἐν τείον,
 καὶ ὅταν ἐπιστρέψετε μᾶς λέγετε τὰς ἐν-
 τυπώσεις σας.

— Δυστυχία μου! εἶπον πρὸς τὸν φί-
 λον μου· τὰ ὧτά μου δὲν εἰμποροῦν νὰ
 συνηθίσουν εἰς τὰς Ἀγγλικὰς λέξεις· διατί
 νὰ μὴ ὀμιλῶμεν ὅλοι τὴν αὐτὴν γλῶσ-
 σαν;

Καθ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ κώδων τοῦ
 ἀτμόπλου ἤρχισε νὰ σημαίνει, καὶ ἀπε-
 χαιρετίσαμεν τὴν Ἀγγλίδαν μας.

— Καλὸν κατευόδιον, μᾶς εἶπε, καὶ μετὰ
 μεγάλῃς ἐλευθερίας μᾶς ἐσφίγγε τὴν δε-
 ξιάν· τοῦτό μας ἐφάνη παράξενον ὀλίγον,
 ἀλλὰ πάραυτα ἐνοήσαμεν ὅτι τοιαύτη θὰ
 εἶνε ἡ συνήθεια τῆς πατρίδος της. Λαμ-
 πρὰ τῷ ὄντι συνήθεια· ἄλλως τε ἀφ' οὗ ὁ
 θεὸς ἐπλασε τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα,
 τοῦτον χάριν ἐκείνης καὶ ἐκείνην χάριν
 τούτου, δὲν εἶνε δὲ καὶ μέγα πρᾶγμα ἐὰν
 σφίγγωσι τὰς χεῖρας ἀλλήλων ὁσάκις συν-
 ἀντῶνται.

Καθ' ὅλον τὸν διάπλοον ἡμεθα πλαγια-
 σμένοι, διότι ἡσθάνομεθα εἰς τὸν στόμα-
 χον ἀσύνθετος τι. Ἰνα μας θεραπεύσωσι,
 μᾶς ἔδωκαν τείον.

Τέλος ἐφθάσαμεν εἰς Λονδίον.

Ἀπεβιβάσθημεν, εἰσῆλθομεν εἰς ἀμαξάν
 ἥτις μας ἔφερεν εἰς τι ξενοδοχεῖον ὅπου
 εὔρομεν καλὴν κλίνην καὶ ἐπλαγιάσαμεν.

Τὴν ἐπιούσαν ἡγέρθημεν ὑγιεῖς καὶ ἐξη-
 τήσαμεν νὰ προγευματίσωμεν. Μᾶς ἔδω-
 καν ῥοσμπίφ, διάφορα ἄλλα φαγητὰ κρύα
 καὶ τελευταῖον... τείον.

Ὅτε ἠθέλησα νὰ κόψω τὸν ἄρτον πα-
 ρετήρησα ὅτι ἦτο ξηρός. Εἶπον δὲ πρὸς
 τὸν ὑπηρετὴν.

— Δὲν ἔχετε νωπὸν ἄρτον;

— Ὁχι, κύριε.

Εἰς τὸν φίλον μου ἐφάνη παράδοξον
 τοῦτο, πῶς διῆλα δὴ νὰ ὑπάρχῃ μόνον ξη-
 ρὸς ἄρτος, ἐν ᾧ ὁ ἄρτος πρῶτον εἶνε νω-
 πὸς καὶ ἔπειτα ξηραίνεται. Δὲν ἠδύνατο
 δὲ νὰ ἐννοήσῃ διατί οἱ Ἀγγλοι συνηθί-
 ζουν νὰ τρώγουν τὸν ἄρτον ἀφ' οὗ ξη-
 ρανθῇ. Ἀλλ' ἐσκέφθη ὅτι ἦλθεν εἰς Λον-
 δῖνον μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ σπουδάσῃ
 τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τοῦ τόπου καὶ ὅχι διὰ

νὰ τα ἐπικρίνῃ καὶ τα διορθώσῃ καὶ ἐση-
 μείωσεν ἐν τῷ σημειωματαρίῳ του. «Ἐν
 Ἀγγλίᾳ δὲν ὑπάρχει ποτὲ νωπὸς ἄρτος.»

Μετὰ τὸ πρόγευμα ἐξήλθομεν νὰ ἰδωμεν
 τὴν πόλιν. Εἰς τὰς ὁδοὺς δὲν ὑπῆρχε ψυχὴ
 γεννητὴ, οὔτε ἀμαξία, οὔτε ἵππος, — τίποτε,
 μὰ τίποτε! — Ἐνομίζομεν ὅτι πλανώμεθα
 εἰς ἔρημον. Ὁ φίλος μου τότε ἐνθυμηθεὶς
 τοὺς λόγους τῆς Ἀγγλίδος, ἔδεδε τὸν βρα-
 χιόνά μου διὰ τοῦ μαντηλίου του καὶ το
 ἐκράτει διὰ νὰ μὴ με χάσῃ!

— Πρόσεχε μὴ σε πατήσουν αἱ ἀμαξίαι,
 τῷ εἶπον.

Εἶχομεν λάβῃ ἓνα ὁδηγὸν τοῦ πε-
 ριγνητοῦ, ἓνα δείκτην τῶν μνημείων
 καὶ ἓνα τοπογραφικὸν χάρτην τῆς πόλεως
 διὰ νὰ εὐρίσκωμεν εὐκόλως τὰς ὁδοὺς.

Ἐπορεύθημεν εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ Πύργου
 τοῦ Λονδίνου· ἀλλ' αἱ θύραι ἦσαν κλει-
 σταί.

Ἄς ἐπισκεφθῶμεν τὰς περιφήμους δε-
 ξαμενὰς (Docks), ὅπου βλέπει τις τὰ πλοῖα
 ὅλων τῶν μερῶν τοῦ κόσμου. Ἀλλὰ καὶ
 αἱ δεξαμεναί, ὡς ὁ Πύργος, ἦσαν κλεισταί.

Ἰσως, εἶπον πρὸς τὸν φίλον μου, δὲν
 συγχωρεῖται ἡ εἰσοδος εἰς τοὺς ἀνευ ἰδιαί-
 τέρας ἀδείας.

Ἐπειδὴ δὲ εἶχομεν ἐπιστολὴν συστατι-
 κὴν πρὸς διακεκριμένον τινὰ Ἀγγλόν,
 ἀπεφασίσσαμεν νὰ ὑπάγωμεν εἰς ἐπίσκεψίν
 του· διὰ τοῦ τοπογραφικοῦ χάρτου ἀνε-
 καλύψαμεν εὐκόλως τὴν οἰκίαν του.

Ὅπισθεν τῶν παραπετασμάτων τῶν πα-
 ραθύρων διεκρίναμεν τρεῖς ἢ τέσσαρας κε-
 φαλάς νεανίδων, αἵτινες ἀνεγίνωσκον βι-
 βλίον τι ἔχον μεγάλῃν ὁμοιότητα πρὸς
 τὴν Ἀγίαν Γραφήν.

— Καλὸν σημεῖον, εἶπον πρὸς τὸν φίλον
 μου. Αὐτό μας προμηνύει καλὴν καὶ εὐά-
 ρεστον συναναστροφὴν.

Καὶ λαβὼν τὸ ῥόπτρον ἔκρουσα ἐλαφρῶς
 τὴν θύραν.

Ὁ θεράπων ἤνοιξε τὴν θύραν, ἐγὼ δὲ
 τὸν ἠρώτησα.

— Ὁ κύριος, εἶν' ἐπάνω;

— Ὁχι, δὲν εἶν' ἐδῶ.

Τοῦτο ὅμως δὲν ἦτο εὐγενές, διότι ὁ κύ-
 ριος ἦτο ἐπάνω.

Διευθύνθημεν τότε κατὰ τὰς ὁδηγίας